

Ο ΜΑΒΙΛΗΣ ΝΕΚΡΟΣ

Ἡ φωτογραφία πάρθηκε ἀπὸ τὸν κ. Δ. Μακρῆ, Γαριβαλδινὸ ἐπιλοχία, στὸ κλησιδάκι τοῦ Δρι-
σκου ὅπου μεταφέρθηκε ὁ Μάβιλης ἐτοιμοθάνατος, τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ παπαφώτης (Φώτιος Πάντος) τοῦ
κλείνει τὰ μάτια καὶ ὁ στρατιωτικὸς γιατρός Βριώνης τοῦ ψάχνει τὶς τσέπες.

ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΛΩΤΤΝΕΡ

Τὰ Liebeslieder τοῦ Laumer, τραγούδια μὲ ὕλη
τὴ χάρη καὶ τὴ ρεαλιστικὴ ἀπλωσύνη ποιητῆ ποῦ
δὲ διστάζει νὰ ἐκδηλώσει καὶ τὴν πλὴν ἀφελή σκέ-
ψη του καὶ ποῦ θυμίζει τόσο πολὺ τὸ Χάινε, δὲ
μποροῦσαν νὰ βροῦν ἰκανότερο συνθέτη γιὰ τὴ με-
λοποίησή τους ἀπὸ τὸ χαρακτηριστὰ Brahams, ποῦ
πρὶν ἀπ' ὅλα φρόντισε ν' ἀφομοιώσει στὴν ψυχὴ του
κεῖνο ποῦ ἔμελλε νὰ μουσουρήσει, νὰ τὸ νιώσει
βαθεῖά, πολὺ βαθεῖά, νὰ τὸ κάνει δικό του κ' ἔτσι
νὰ παρουσιάσει κάτι σφιχτό, ἁρμονικὸ καὶ τέλειο.

Καὶ εἴταν αὐτὸ τὸ κυριώτερο σημεῖο τῆς Συναυ-
λίας ποῦ τὸ προπερασμένον Σάββατο δόθηκε στὸ Ὠ-
δεῖο Λόττνερ.

Ἐξὸν ἀπὸ τὰ μέρη ποῦ μὲ περισσὴν τέχνη τρα-
γοῦδησε ὁ βαρύτονος κ. Ἀγγελόπουλος ἀπὸ τὸ δυ-
νατὸν ὁρατόριο τοῦ Μένδελσον, τὸν «Προφήτην Ἡ-
λία», ἔργο ἀξιοῦ τοῦ Bach καὶ τοῦ Händel ποῦ τὶς
ἀρχές του γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ θέ-
λησε νὰ συνεχίσει ὁ συνθέτης του, ἔργο ποῦ μπο-
ρεῖ νὰ σοῦ χαρίσει μιὰν ἐξαιρετικὴ συγκίνηση,
νὰ σὲ μουσταγωγῆσει, καὶ νὰ σὲ κάνει νὰ σκεφτεῖς
μὲ κατάνυξη ὅ,τι σὲ ἄλλες στιγμὲς πιθανὸ νὰ θεω-

ρεῖς ταπεινὸ καὶ ἀνάξιο, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ὠδίκᾳ
ἔργα τῆς μιχτῆς χορωδίας ἀποδόθηκαν μὲ τόσην
ἀκρίβεια ποῦ φανταζόμενοι τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θυ-
σιές τοῦ καθηγητῆ κ. Μπέμμερ ποῦ κατώρθωσε νὰ
κάνει τοὺς μαθητές του ἰκανοὺς γιὰ τὴν ἐχτέλεση
τέτοιων ἔργων, νὰ μὴ μποροῦμε νὰ μὴν ἐκδηλώσου-
με τὸ δίκαιο θαυμασμὸ μας καὶ νὰ μὴ συχαροῦμε
θερμά.

Ἰδιαιτέρα πρέπει νὰ σημειωθεῖ ἡ «Τσιγγάνικη
Ζωὴ» τοῦ Schumann, ἔργο ζηλευτὴ γιὰ τὴ συν-
θετικὴ του δύναμη καὶ τὴν τέχνη. Τὸ ὄνομα τοῦ
ποιητῆ μόνο δὲν ἔκαναν καλὰ νὰ μᾶς κρύψουν. Ὅ,τι
καὶ νᾶναι, εἴτε μὲς στὴν πλειάδα τῶν δοξασμένων
ἂν βρισκεται, εἴτε μαζὶ μὲ κείνους ποῦ δὲ μπόρε-
σαν νὰ σκίσουν τὸ κρέπι τῆς ἀπάνειας καὶ νὰ ξε-
χίσουν τὰ φωτεινὰ κύματα καὶ τὴ μουσικὴ πλημ-
μύρα τῆς ψυχῆς τους πεθαίνοντας ἀγνωστοί, δὲ μᾶς
ἐνδιαφέρει. Φτάνει πὼς εἴταν δυνατὸ. Ἄν μάλιστα
εἶναι ἀπὸ τοὺς δεύτερους ἔχουμε ἓνα λόγο περισσό-
τερο νὰ τὸν θαυμάζουμε. Ἡ προχτεσινὴ τέλος Συ-
ναυλία τοῦ Ὠδείου Λόττνερ ἂν δὲν ἔκανε τὸν προ-
ρισμὸ τῆς ὥς ἐσπερίδα ποῦ δίνεται γιὰ πατριωτικὸ
σκοπὸ—πράγμα ποῦ ἐξαρτᾶται τόσο ἀπὸ τὸ ἐνδια-
φέρο τοῦ καινοῦ γιὰ συναυλίας ποῦ δίνονται γιὰ τέ-
τοιους σκοποὺς στὶς σημερινὲς περιστάσεις, ὅσο καὶ

ἀπὸ τῆ φιλομουσία του—πάντα ὡς ἐσπερίδα ποῦ δι-
νεται γιὰ νὰ χαρίσει μὴν αἰσθητικὴν ἀπόλαυση καὶ
μερικὲς εὐχάριστες καὶ ἐξαιρετικὲς στιγμὲς στὸς λί-
γους ἐκείνους ποῦ πηγαίνουν ἀπὸ τὴν ἀνάγκη μὲς
ψυχικῆς ἡδονῆς, ἐπέτυχε καὶ αὐτὸ εἶναι παραπολύ.

Λ. ΚΟΥΚ.

ΣΟΝΕΤΑ

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Πέτα, Ἀγάπη, στά οὐράνια καὶ χαιρέτα
τῆ μάννα μου καὶ δείχ' τῆς τὰ φτωχὰ μου
τοῦτα τραγοῦδια κ' ἐπειτα ἐδῶ χάμου
βλογημένα, ἀπ' αὐτὴν ξανάφερέ τα·
Μ' ἓνα χαμόγελό τῆς, χρύσονέ τα,
καὶ σὰν πετράδια ἀτόφωτα, σὰν ἄμμου
χρυσοῦ κλονιά, χαρὲς καὶ βάσανά μου
θὰ γυαλίσουν μὲς στ' ἀτεχνα σονέττα.
Σὰν ἀλκυόνα, Ἀγάπη, μὲ φτεροῦγες
ἀπλωμένες διαβαίνειαι ἱριδένια
κατάστρωτες μὲ φῶς ἀνάρες ροῦγες.
Στῆς ζωῆς τᾶγριο πέλαο νεραϊδένια
χαρίζεις καλοσύνη, ὄθε φολιαζεῖς,
καὶ μ' ὄνειρα οὐρανοῦ τὸ ἀσπρογαλιάζεις.

ΑΜΙΛΗΤΑ

Ποτάμι τρέχει ἡ Ἀγάπη καὶ ὅσο τρέχει
πληθαίνει καὶ στ' ὀλόγλυκό τῆς αἶμα
δείχνει τῆς εὐτυχιάς τὸ οὐράνιο ψέμα
καὶ ὁ δρόμος τῆς, θαρρεῖς, σωμὸ δὲν ἔχει.
Μὰ μπροστά τῆς χωρὶς νὰ τὸ παντέγγη
τοῦ πόνου ἡ πικροβίλασσα στὸ βλέμμα
ἀτλόνεται γεμάτη δάκρυα κ' αἶμα
καὶ τὰ πάντα ρουφάει, τὰ πάντα βρέχει.
Χρυσομίνα, ἐμαράθησαν τὰ φύλλα
καὶ χειμῶνας πλακώνει· σὲ θαρᾶω
κατάματα μὲ τρόμον ἀνατριχίλα.
Καὶ σέναν' ἀλαφιάζεται τὸ πρᾶο
ἄρρωστο ἀνάβλεμμά σου, σὰ νὰ ἐρώτα·
θὰ χαροῦμε ἄλλην ἄνοιξη σὰν πρῶτα ;

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΟΥΛΛΑΣ

Στὴν κορφὴ τῆς ζωῆς, ὅπου ροδιζει
τῆς Λεφτεριάς ἀμόλευτος ἄγερως
καὶ σὰν ἦχος ἀθάνατης φλογέρας
ἡ ποίηση, ἀηδόνη θείο, καλοκαρδιζει,
ἄσκωσες διαμαντένιο μετερίζι
καὶ στὴ μέση, ὁμορφῶς θάμα καὶ τέρας,
ναὸ τῆς Μεγαλόψυχης Μητέρας
ἔστησες ποῦ σὰν ἥλιος πορφυρίζει.
Ποτὲ στ' ἀραχνιασμένο βάραθρ', ὅπου
μὲς τῆ μούχλα καὶ μὲς τῆ φαρμακίλα,

ὀχιὲς κλωσοῦν οἱ κἀκητες τ' ἀθρώπου,
ποτὲ δὲν ἐκατέβηκες κ' ἐκύλα
ἡ φωνὴ σου βροντῆ κ' ἔκαιε σὰ φλόγα
τοὺς πονηροὺς - μὰ τοὺς καλοὺς εὐλόγα.

ΧΑΡΡΙΣ

Χερουβικῆς χαρᾶς χρυσὸς ἀθέρας
σὲ φλόγισε πατώντας τῆς Ἑπείρου
τὸ χῶμα, σὰ στὴν πλατωσιά τοῦ ἀλείρου
Νῆστραφτε ἀπὸ τὸ - ἐν τούτῳ νίκα—ὁ αἰθέρας.
Καὶ σὰ σὲ λάμψη παρουσίας δευτέρας
μ' ἀποκαλυπτικοῦ ἀγαλλίαση ὄνειρου
νᾶβλεπες στὸ βυθὸ τοῦ ἱαμπονήρου
νὰ γκρεμιστῆ ἡ Τουρκιά, τὸ ἀνίερο τέρας.
Καὶ σὲ λόγου σου τότε ἔκαμες τάμα
νὰ φτάσης ὅπου αὐτὸς μόνος ξαμόνει
ποῦναι ποιητῆς καὶ μάστρας ἀντόμα.
Τοῦ Ἀπόλλωνα ὄχι ἡ χάρη, ἡ δόξα μόνη
σοῦ λειπε τοῦ θανάτου - κ' ἓνα βόλι
σ' ἔστειλ' ἤρωα στὸ ἡλίσιο περιβόλι.

1897

ΝΙΚΟΣ ΚΟΓΕΒΙΝΑΣ

Κι ἂν εἶναι ἄλλη ζωὴ, θάιναι γιὰ σένα
ὁ ἀθέρας τουτηνῆς· βαθεῖα γαλήνη
σιωπῆς παντοτεινῆς θὰ μεγαλύνῃ
τὰ πλήθια μάγια σμίγοντάς σ' ἓνα
θεράπειο θεϊκό· τὴ μιά παρθένα
ποῦ ἐφίλησες κι ὁ πόθος σου τὴν κρίνει,
τὰ πέντε σας παιδιά ποῦ, γῆνοι κρίνει,
ἀνθοῦν κι ἄλλοιῶς σοῦ μοιάζει τὸ κανένα
πεντάμορφο, καὶ τᾶδολο τῆς Γνώσης
ἀνάμα καὶ τὴ φώτιση τοῦ ὠραίου
κι ὅσα δάκρυα φτωχῶν ἔχει στεγνώσης
καί, μὲ τὴ λάβρα τᾶξιου Κερκυραίου
γιὰ τοῦ νησιῦ σου τὴν εὐδαιμονία,
γιὰ τὸ Γένος, τὴν ἔνθεη μαγία.

ΑΛΚΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

(Τοῦ Πατέρα του)

Γιατὶ δὲν τὸν φαντάζεσαι ποῦ ἀνέβη
νὰ ψάλλῃ σ' ἄλλη γῆ μ' ἄγγέλου λύρα
τὸ τραγοῦδι, τρισεγγενὴ σου κλήρα,
ποῦ τ' ἄχτια κάθε ζήσης εἰρηνεῖαι ;
Σ' ὄλο τ' ἄπειρο μ' ἄγρια βασιλεῖαι
Μέδουσας κεφαλὴ πάνοπλη Μοῖρα·
στῆς πίκρας τὴν πεντάμορφη πλημμύρα
μόνη ἡ ὁμορφιά γιὰ λίγο ἀντιπαλαίβει.
Καὶ - ὦ μυστήριο καλῶς διαβαίνει ἀπ' ἄστρα
σ' ἄστρα φῶς, ζέστα, δύναμη μαγνήτη.
μὲς σὶ μινεξεδένια οὐράνια πάστρα,
μὲ μάτια τῆς ψυχῆς, σ' ἄλλο πλανήτη
νὰ κατεβαίνῃ φεγγοστάλαχτ' εἶδα
Γιατὶ τὸν κλαῖς ;) σὰν ἁρμονίας ἄχτιδα.

Λ. ΜΑΒΙΑΗΣ